Ægteskab og Sæder i Utah.

(Fra „Deseret News.")

En Adresse, skreven af Ældste Parley P. Pratt og læst i den forenede Session af Hr. Thomas Bullock, Husets Over-Secretair i Repræsentanternes Hal, Fillmore den 31te December 1855.

Forsamlingen bevidnede Forfatteren deres Tak ved et eenstemmigt Votum, og ved et lignende Votum forordnede de Adressen optaget i „Deseret News".

(Anden Udgave.)

Kjøbenhavn.

Udgivet af Hector C. Haight.

Trykt hos F. E. Bording.

1856.



Hr. Præsident og ærede Herrer!

Ved Aabningen af nærværende Session af vor aarlige Lovgivnings-Forsamling nød jeg den Ære at blive eenstemmigt valgt til Raadets Capellan.

Jeg aflagde da og der en høitidelig Eed paa at ville trofast opfylde dette høie og hellige Kalds Pligter efter mine bedste Evner, og blev ogsaa høitideligt paalagt af den ærede Præsident, Hr. Kimball, ikke alene at være brændende i Bønnen, medens Sessionen varede, men ogsaa at bidrage min Skjerv til Dannelsen af Institutioner, nyttige for Moraliteten og Samfundet i vort fælles Land.

I Overeensstemmelse med disse hellige Ansvarligheder, som vare mig paalagte, har jeg gjort mig Umage for at affatte denne Adresse, som jeg er meget glad ved at have den Rettighed at fremlægge for Eder, ikke alene eller hovedsageligen for Eders Skyld, men for Folkets Skyld i vort Territorium — for vor Nations og for Verdens Skyld.

Da vort unge og fremadskridende Territorium er i Færd med at berede sig til at overtage sit Herredømme som en fri og uafhængig Republik og at tiltræde sin Plads iblandt de amerikanske Staters Familie, saa bliver det dets Borgeres Pligt, og fornemmelig deres, som er deelagtige i at grundlægge dets Institutioner, at rense sig og at komme tilsammen med rene Hjerter og rene Hænder, og iklædte med Lys ligesom med et Klædebon, at lægge en constitutionel Grundvold og udgive eller antage saadanne Love, som vil have til Hensigt at rense og ophøie Folket — grundfæste Retfærdighed og Fred, og at mangfoldiggjøre og vedligeholde en Nation af frie Mænd i den høieste Grad af moralsk, aandelig og legemlig Udvikling.

Ingen vaklende eller blot midlertidig Politik skulde trænge sig ind i vore Samfundsforholde eller paavirke os for et Dieblik. Vi handler ikke blot eller hovedsageligen for os selv eller den nulevende Slægt, men for utalte Millioner Efterkommere og for endnu ufødte Slægter, hvilke uden Tvivl vil blive paavirkede af vore Institutioner og vil danne deres Sæder, Skikke, Forskrifter, ja endog deres Samvittighed meer eller mindre efter det Mønster, vi opstillede for dem.

En sund, moralsk Atmosphære og en Samvittighed, renset og oplyst ved Sandhedens Aand, er absolut nødvendig for en Nations vedvarende Tilvæxt, og for Institutionens Styrke og uafbrudte Vedvaren.

Den alvise Skaber, Naturens Gud, har nedlagt i det menneskelige Hjerte visse Tilbøieligheder, der ved rigtig Dyrkelse og Veiledning giver Oprindelsen til Familiebaand; heraf kommer Nødvendigheden og Vigtigheden af de moralske og sociale Forbindelser og Indstiftelser til deres rigtige Bestyrelse og Regjering.

Det er Naturens almindelige Lov og det retfærdige og store Bud med den Velsignelse, at ethvert Slags skulde formere sig og opfylde sin Skabelses Maal. Heraf kommer Familiernes Tilvæxt — Nationernes Spirer — og heraf, som vi før bemærkede, Nødvendigheden af Love, grundede paa Viisdom, ligesom til at beskytte Livets Udspring og Kilde.

I Korthed, moralske og samfundsdannende Tilbøieligheder og Indstiftelser er den sande Grundvold for alle Regjeringer, hvadenten det er i Familie, Kirke eller Stat. Dersom disse er forvendte eller grundede paa Vildfarelse, er den hele Samfundsbygning fra Grunden af forkeert og vil i sig selv have Sæden til dens egen Forfald og Opløsning.

Disse Kjendsgjerninger er ikke alene i sig selv øiensynlige, men ogsaa overeensstemmende med al Erfaring, idet de er blevne oplyste ved Exempler af Oldtidens Nationers og Rigers Aftagen og Opløsning, saavelsom i den almindelige Svaghed og Fordærvelse, som udmærker Mennesker og Ting i nyere Tider.

Profeten Esaias, idet han skuer frem igjennem en lang Række af Aar, seer tilsidst Udseendet af den nyere „Christendom", eller Fordærvelsen at springe ud af det romerske Herredømme. Han udbryder i sit 24, 5: „Jorden er besmittet for dens Indbyggeres Skyld, thi de overtræde Lovene, forvende Skikkene og gjøre en evig Pagt til Intet."

Vi spørger her: Hvilke Love blev overtraadte? Hvilke Skikke blev forandrede? Og hvilken evig Pagt blev gjort til Intet — hvis Følger vilde besmitte Jorden for dens Indbyggeres Skyld?

Dette fører os i vore Undersøgelser tilbage til de tidligste Institutioner, Love, Ordinancer, Pagter og foregaaende Exempler, som er optegnede og som berører Ægteskab og moralske og sociale Forbindelser.

Dersom vi finder Love, Statuter, Pagter og foregaaende Exempler, som er udgaaede fra Gud, og som han selv har svoret skulde blive evige som en Velsignelse for alle Nationer, — dersom vi finder, at disse har at gjøre med Slægtens overordentlige Formerelse og med Familiers og Nationers

Organisation og Tilvæxt, — dersom saadanne Institutioner og Love er ældre end Moses, og befindes vedligeholdte og usvækkede af Moses og Propheterne, Jesus og Apostlerne, da vil det sees klart, at de var bestemte til at vedligeholdes, og at ikke den blot menneskelige Lovgivning eller Myndighed enten den udgaaer fra Keiser, Konge eller Folk, har Ret til at omskifte, forandre eller fordreie dem.

Det vil da staae tilbage at vise af hvem disse Institutioner blev forandrede eller fordreiede, den skrækkelige Virkning af en saadan Forandring paa Nationerne, og den eneste Vei, som staaer tilbage for dem, som vil overleve Nationernes Sønderknusning og Verdens Ødelæggelse.

Vor Hensigt er, mine Herrer, at opfordre idetmindste een Stats eller Regjerings Statsmænd og Folk paa vor Jord til at undgaae den Klippe og de Sandbanker, paa hvilke saa mange har lidt Skibbrud, ved at gjenindsætte vor Guds Love, Skikke og den evige Pagt, saa at dens Borgere kan blive rensede og bevarede ved samme, og at dens Institutioner, idet de er grundede paa Sandhed, kan blive vedligeholdte for bestandig.

Jeg beder Eder derfor indstændigen om, mine Herrer, at høre med Taalmodighed. Abraham, Guds Ven, levede i Asien mere end 400 Aar før Mose Lov blev skreven paa Steentavlerne eller tordnet fra Bjerget Sinai.

Til denne Mand gav Gud Love, Befalinger, Forordninger og Domme ved en evig Pagt.

Han sagde til ham, 1 Mose B. 12, 2. „Og jeg vil gjøre Dig til en stor Nation, og jeg vil velsigne Dig og gjøre dit Navn stort, og Du skal være en Velsignelse, og jeg vil velsigne dem, som velsigne Dig, og forbande dem, der forbande Dig, og i Dig skal alle Jordens Slægter velsignes."

Og atter, 1 Mose B. 17, 1—8. „Og da Abram var 99 Aar gammel, aabenbarede Herren sig for Abram og sagde til ham: Jeg er den almægtige Gud; vandre for mit Ansigt og vær fuldkommen og jeg vil gjøre min Pagt imellem mig og Dig, og formere Dig ganske meget. Og Abram faldt paa sit Ansigt, og Gud talede med ham og sagde: Hvad mig anbelanger, see, min Pagt er med Dig, og Du skal blive mange Nationers Fader. Og dit Navn skal ikke ydermere kaldes Abram, men dit Navn skal være Abraham; thi jeg har gjort Dig til mange Nationers Fader. Og jeg vil gjøre Dig saare meget frugtbar og gjøre Dig til Folk, og Kongen skal udkomme af Dig. Og jeg vil oprette min Pagt mellem mig og Dig, og mellem din Afkom efter Dig i deres Slægter til en evig Pagt, til at være Dig en Gud, og din Afkom efter Dig.

Og jeg vil give Dig og din Affom efter Dig det Land, som Du er fremmed udi, det ganske Canaans Land til en evig Eiendom, og jeg vil være deres Gud."

Af de foregaaende Løfter er det tydeligt, at der er en evig Pagt, som berører vor Slægts Mangfoldiggjørelse eller Familiers og Nationers Opkomst, og deres overordentlige Velstand og Forøgelse — en Pagt, der er evig og uforanderlig, i hvilken alle Nationer skulde velsignes, dersom de nogensinde vilde blive velsignede.

I Forbindelse med denne Pagt har vi Grund til at troe, at Gud vilde aabenbare Love, Forordninger og Institutioner, hvilke vilde frembringe den størst mulige Forøgelse af en viis, sund og dygig Efterslægt.

I de foregaaende nedskrevne Exempler om Abraham og hans Efterkommere, er to Principer klare, som tjenlige til at udføre disse Øiemed, nemlig:

1) Flere Hustruer.

2) Et fuldstændigt Forbud mod alt Kjøns-Samkvem, undtagen efter det ægteskabelige Princip, et Brud af hvilket blev betragtet som en Hovedforbrydelse, værdig Dødsstraf. Gud forsynede Abraham med Sara, Hagar, Keturah og flere andre Hustruer, hvis Navne ikke er opregnede. Ved dette Middel blev han en Fader til mange Nationer og hans Sæd forøgedes overordentlig.

Gud gav ogsaa Jacob, Arahams Sønnesøn, fire Hustruer, nemlig Lea, Rachel, Bilha og Silpa, ved hvilke, han blev de tolv Stammers Fader. Beretningen om disse Ting er saa bekjendte fra første Mose Bog, at vi ikke behøve at anføre Capitel og Vers.

Efter at Abraham nu havde faaet alle disse Hustruer, og havde avlet Børn med dem, bærer Herren Vidnesbyrd i 1 Mose B. 26 C., 5., idet han siger: — „Abraham adlød min Røst og holdt mine Bud, mine Skikke og mine Love."

Her har vi da Beviis for, at en Mand, som levede 400 Aar førend Mose Lov blev given, havde Bud, Befalinger og Love, givne ham af Gud, og at han holdt dem.

Disse Love indbefatter tydelig Polygami eller Fleerkoneri af den Kjendsgjerning, at han havde flere, som et Middel til at opfylde Løftet om overordentlig Forøgelse. Her er Sagen for bestandig afgjort, at Polygami er indbefattet i Ægteskabs Ordinancen og i Guds evige Pagt og Love, og at den under rigtige Anordninger er en hellig, rigtig, dydig

og reen Indstiftelse, efter Guds Formening fuldkommen skikket til at velsigne, opholde og forøge en Nation.

Derfor er Lovene i nogle af vore Stater, som betragter Polygam som en Forbrydelse, paa engang baade ubibelske og uconstitutionelle, saavel som umoralske.

Den almindelige Lov i England og de Forenede Stater anerkjender Bibelen for den sande Grundvold for al Lovkyndighed, og de Forenede Staters Constitution, og hver enkelt Stats, garanterer Frihed, idetmindste for en oplyst Samvittighed, grundet paa Guds moralske Lov, som den findes i hiin hellige Bog. Skulde derfor et Individ, eller et Samfund, i al god Tro ordne deres Giftermaal efter Guds Love, som de er givne til Abraham, saa kan ingen Stats Lov ramme dem, thi de civile Retter er forpligtede til at holde sig til Constitutionens hellige og ubrødelige Garanti, nemlig: „Samvittigheds Frihed."

Da vi nu har beviist den Kjendsgjerning, at en evig Pagt var sluttet med Abraham og hans Sæd, der indbefattede Mangegifte og visse Love, bestemte til at forøge og velsigne mange Nationer og til at være en Velsignelse for alle Jordens Slægter, saa vil vi anstille Undersøgelsen efter Straffelovene, som berører Sædeligheden eller Kjønnenes Omgang.

Den første Antydning, vi vil lægge Mærke til, findes i 1 Mose Bog, 20 Cap. som følger: — „Og Abraham reiste derfra til det sydlige i Landet, og boede mellem Kades og Schur, og var fremmed i Gerar. Og Abraham sagde om Sara, sin Hustru: Hun er min Søster; saa udsendte Abimelech, Kongen af Gerar, og tog Sara. Og Gud kom til Abimelech i en Drøm om Natten, og han sagde til ham: See, Du skal døe for den Qvinde, som Du har taget; thi hun er en Mands Ægtehustru. Og Abimelech havde ikke holdt sig til hende, og sagde: Herre, vil Du ogsaa slaae retfærdige Folk ihjel? Har han ikke selv sagt til mig: Hun er min Søster? og hun, hun har ogsaa selv sagt: Han er min Broder; i mit Hjertes Oprigtighed og med uskyldige Hænder gjorde jeg dette.

„Og Gud sagde til ham i Drømmen: Ja, jeg veed, at Du gjorde det i dit Hjertes Oprigtighed; derfor har jeg, jeg ogsaa forhindret Dig, at Du skulde ikke synde for mig, derfor har jeg ikke tilstedt Dig at røre ved hende. Og nu, lad Manden faae sin Hustru tilbage, thi han er en Prophet, og han skal bede for Dig, saa skal Du leve; men dersom Du ikke lader hende komme tilbage, da viid, at Du skal visseligen døe, Du og Enhver, som Dig tilhører."

Her har vi Guds Lov aabenbaret ved hans egen Mund, omtrent 400 Aar før Mose Lov blev given, der bestemmer Døden til Straf for Hoer.

Denne Straffelov var en Deel og et Stykke af de Love, Bud og Pagter, under hvilke Abraham og hans Naboer levede, og det seer ud, som om den har været en gammel og almindelig Lov, nedarvet fra Fædrene, for hvilken Abimelech ikke var fremmed; thi han beraabte sig ikke paa sit Ubekjendtskab til Loven, men paa sine Hensigters Uskyldighed og sin Uvidenhed om de sande Omstændigheder.

Atter i 1 Mose Bogs 34 Cap. berettes om et Hoerstilfælde, som blev bedrevet af Sichem, Hemors den Heviters, Landsherrens Søn, med Dina, en Datter af Jacob, Abrahams Sønnesøn, og hvorledes det blev straffet.

To af Jacobs Sønner, nemlig Simeon og Levi, tog deres Sværde og slog denne Hoerkarl ihjel, og alt Mandkjøn med ham, som havde været medskyldige i deres Søsters Forførelse eller havde medvirket dertil; og de tog deres Gods i Bytte.

De kan maaskee i dette Tilfælde have overskredet Lovens Grændser, men alligevel viser det med hvilken Afsky disse Sønner af et kydsk og polygamisk Ægteskab betragtede Hoers Forbrydelsen.

Vi vil nu undersøge, om Mose Lov eller Evangeliet nogensinde forandrede Abrahams Pagt, eller ophævede Ægteskabs Loven eller Dødsstraffen for Hoer og Utugt.

I dette Øiemed skal vi efterspore denne Gjenstand ned igjennem de forskjellige Tidsaldre og Uddelinger og fremsætte nogle af de mange Exempler, som opklarer denne Gjenstand. Men først og fremmest vil vi tage Apostelen Pauli tydelige Vidnesbyrd, som findes i hans Brev til Galaterne 3, 14—18 inclusive, hvilke lyder saaledes:

„Paa det Abrahams Velsignelse maatte komme over Hedningerne ved Christus Jesus, saa at vi kunde faae Aandens Forjættelse formedelst Troen.

Brødre, jeg vil tale efter menneskelig Viis: Ingen gjør dog et Menneskes Testamente, som er stadfæstet, til Intet, eller sætter Noget dertil. Men Forjættelserne er tilsagte Abraham og hans Afkom; der siges ikke: „Og Afkommene,“ som om mange, men som om een: „og din Afkom,“ hvilken er Christus. Men dette siger jeg: den Pagt, som forhen er stadfæstet af Gud om Christus, kan Loven, (Mose) som blev given 430 Aar derefter, ikke rykke, saa at den skulde gjøre Forjættelsen til Intet. Thi er Arven ved Loven, (Mose) da er den ikke mere ved Forjættelsen; men Gud skjænkede den til Abrabam ved Forjæltelsen.“

Atter siger han i det 29de Vers til Hedningerne: „Men ere I Christi, da ere I jo Abrahams Afkom, og Arvinger efter Forjættelsen.“

Her har vi det tydeligste og bestemteste Vidnesbyrd i det Nye Testamente paa, at Pagten og Forjættelsen, given til Abraham, var bestemt for alle Tider, og for de troende Hedninger og for alle sande christne Folk, og at den var fuldkommen forskjellig fra Mose Lov, og blev aldrig ophævet eller forandret, hverken af Moses eller Christus. Af denne Aarsag paastaaer vi bestemt, at Loven for Polygami og Dødsstraffen for Hoer og Utugt har været i Kraft hele Tiden, og i enhver Uddeling fra Abrahams Tid indtil den nærværende, og den skulde med Reite være i Kraft blandt alle ægte christne Nationer, saa at Udførelsen af disse hellige Love i Retfærdighed vilde storligen mangfoldiggjøre og velsigne en Nation, og at Brudet eller en Forandring af dem vilde fordærve Verden, og vilde besudle selve Jorden med Vederstyggeligheder.

Men lad os nu komme til de historiske Oplysninger. I det 25de Cap. i 4de Mose Bog har vi en Beretning om Simri, en Fyrste i Israel, som bedrev Hoer med Cosbi, en Datter af Zur, Midianiternes Fyrste; og hvorledes Pinehas, Aarons Sønnesøn, der var Præst, tog et Spyd og gjennemborede dem begge, hvorledes Herren lod Plagen ophøre formedelst denne Handling, og belønnede Pinehas med en evig Pagt at besidde Præstedømmet for hans Nidkjærhed i saaledes at straffe Hoers-Forbrydelsen.

Vi skal ogsaa erindre, at Moses — som selv var en Polygamist, baade i Praxis og som Lovgiver — var en Prophet og Lovgiver, under hvis Forvaltning en saadan Brøde blev paa denne Maade strengt straffet.

I 1ste Samuels Bog 1ste Cap. finder vi en Beretning om Elkana og hans to Hustruer Hanna og Peninna, og om Samuel, denne Polygamists Søn — som var et forjættet Barn, helliget til Guds Tjeneste, og han opdroges i det hellige Tempel. Til dette Barn skete Herrens Ord mod Præsten Eli Huus sigende: (1 Sam. 3, 11—14).

„See, jeg vil gjøre en Ting i Israel, at hvo den hører, paa ham skulle begge hans Øren klinge. Paa den samme Dag vil jeg stadfæste over Eli alt det, som jeg har talet imod hans Huus, saa vil jeg begynde og fuldende det. Thi jeg har givet ham det tilkjende, at jeg vil være Dommer over hans Huus til evig Tid for den Misgjernings Skyld, som han vidste, fordi hans Sønner gjorde sig foragtelige, og han saae ikke mørkt paa dem.

Derfor har jeg og svoret Eli Huus, at Eli Huses Misgjerning skal ikke blive forsonet med Slagtoffer eller med Madoffer til evig Tid.“

Her er altsaa visse Synder, som Forladelses-Ordinancerne aldrig kunde aftvætte. Gud svor, at hverken Slagtoffer eller Madoffer skulde nogensinde udsone dem. Hvilke var disse Synder, som Eli Sønner havde be-

gaaet? Svaret findes i 1 Sam. 2. De, som Præster, røvede Slagtoffrene og bedrev Hoer med de Qvinder, der kom til Tabernaklet; — dette gjorde de gjentagne Gange og vilde ikke omvende sig. I det 4de Cap. finder vi Optegnelsen om Opfyldelsen af den unge Dreng Samuels Ord. Israel blev indviklet i et Slag med Philisterne, de to Præster Hophni og Pinehas, Eli Sønner, blev ihjelslagne, den hellige Ark, som de førte med sig, blev tagen af Fjenden, deres Fader Eli faldt baglænds ned af Stolen og brød sit Halsbeen, da han hørte disse Efterretninger, og Pinehas's Hustru døde, da hun fik høre de samme Efterretninger. Her har vi det meest slaaende Exempel og Oplysning paa Guds Velsignelse ved Polygami, og paa Eli Fremgangsmaade og Død som en Følge af Hoer og Utugt.

Samuel, Polygamisten Elkanas Søn, blev velsignet som en hellig Prophet til at true med Død for Hoerkarle.

Vi vil dernæst lægge Mærke til et Hoerstilfælde, som blev bedreven af David, Israels Konge, og hvorledes det straffedes. 2. Sam. 12, 7—14: — „Og Nathan sagde til David: Du er Manden; saa sagde Herren, Israels Gud: Jeg salvede Dig til Konge over Israel, og jeg udfriede Dig af Sauls Haand, og jeg gav Dig din Herres Huus, og din Herres Hustruer i dit Skjød, og gav Dig Israels og Judæ Huus, og dersom det er lidet, da vilde jeg lagt Dig Saadant og Saadant til. Hvorfor har Du foragtet Herrens Ord, at Du gjorde det, som er ondt for hans Øine? Uria, den Hethiter, har Du slaget ihjel med Sværdet, og hans Hustru har Du taget Dig til Hustru; men ham har Du slaget ihjel med Ammons Børns Sværd. Saa skal nu Sværdet aldrig vige fra dit Huus, fordi Du foragtede mig og tog Urias, den Hethiters Hustru, at hun skulde være Dig til en Hustru.

Saa sagde Herren: See, jeg vil opreise Ulykke over Dig og dit eget Huus, og tage dine Hustruer for dine Øine og give din Næste dem, og han skal ligge hos dine Hustruer for den klare Sol. Thi Du, Du har gjort det i Løndom, men jeg vil gjøre denne Gjerning for al Israel og for Solen. Da sagde David til Nathan: Jeg har syndet mod Herren; og Nathan sagde til David: Herren har ogsaa borttaget din Synd, Du skal ikke døe. Dog, fordi Du har kommet Herrens Fjender til at bespotte ved denne Gjerning, skal ogsaa den Søn, som Dig er født, visseligen døe.

Her finder vi atter Døden som Straf for Hoer, men ved denne Leilighed sparede Gud formedelst sin Barmhjertighed Davids Liv, fordi det var hans første Brøde, og fordi han oprigtigen angrede den. Men han

straffede ham meget haardt ved hans Barns Død, ved at tage hans Hustruer fra ham og ved at forkynde ham om Oprør og Krig i hans eget Huus.

Ved denne Leilighed, saavelsom i alle tidligere Tilfælde, den samme Gud, som straffer Hoerkarle med saadan Strenghed til Gunst for Polygami, erklærer og aabenbarer tydelig den Kjendsgjerning, at han selv gav David hans Herres Sauls Hustruer i hans Skjød.

Disse faa Exempler, tagne fra det Gamle Testamente, maa være tilstrækkelige til at vise, at Moses og Propheterne ikke forandrede Ægteskabs Loven eller Straffeloven for Hoer osv., som de var i den evige Pagt, gjort med Abraham.

Vi vil nu undersøge, om Jesus Christus eller hans Apostler nogensinde forandrede eller afskaffede disse Love. Johannes siger i sit 8, 2—7: „Og de Skriftkloge og Pharisæerne førte en Qvinde til ham, greben i Hoer, og stillede hende frem, og de sagde til ham:

Mester! denne Qvinde er greben paa friſk Gjerning i Hoer. Men Moses bød os i Loven, at saadanne skulde stenes; men hvad siger Du? Men de sagde dette for at forsøge ham, at de kunde have noget at anklage ham for.

Men Jesus bukkede sig ned, og skrev med Fingeren paa Jorden. Men der de bleve ved at spørge ham, reiste han sig op, og sagde til dem: den som er syndeløs iblandt Eder, han kaste den første Steen paa hende."

Hvis Jesus havde ønsket at afskaffe eller forandre dette Punkt af Loven, saa var dette en god Anledning — et virkeligt Tilfælde — for Haanden; men langt derfra, han bød strax at stene Qvinden, forudsat at der var en dydig Mand iblandt alle hendes Anklagere, som selv var saa reen, at han kunde være værdig til at udøve Loven; men da Ingen fandtes i hiin fordærvede Tidsalder, gik hun ustraffet, men blev udtrykkelig formanet til ikke at synde mere.

Atter i 1 Corinth. 5, 5. formaner Apostlen Paulus de Hellige, idet han henviser til en Person i Menigheden, som havde bedrevet Utugt, til „at overantvorde en saadan til Satan til Kjødets Fordærvelse, for at Aanden maa frelses paa den Herres Jesu Dag."

Denne Kjødets Fordærvelse maa have havt Hensyn til Legemets Død, da Manden med Rette havde forbrudt sit Liv ifølge Guds Lov. Og at Aanden skulde frelses paa den Herres Jesu Dag, maa have havt Hentydning til hans anden Tilkommelses store Dag, og viser saaledes, at Hoer-

karlen under Evangeliets Lys havde forbrudt sit Liv i denne Verden, og sin Frelse i den tilkommende Verden, idetmindste for 1800 Aar.

Saaledes synes Straffen for ulovlig Kjønsomgang at være den samme i alle Uddelinger, hvad enten i den patriarkalske, mosaiske eller den christne, og at den udspringer fra en bestemt og uforanderlig Guds Lov, — en viis Foranstaltning — en skinnende Cherub med et flammen`e Sværd, saa at sige, for at beskytte Livets kydske og hellige Kilde.

Det er sandt, at Jesus Christus og hans Apostler, saa vidt som deres Skrifter er komne til os, har ikke omtalt Udøvelsen af Polygami i deres egen Tidsalder af den bedste af alle Grunde, at Judæa var dengang en romersk Provinds og stod under romerske Love, som modsatte sig Polygami. Af denne Grund havde Jøderne storligen udartet, de havde fordærvet deres Vei og forvendt deres dydige Fædres rene Institutioner. Af denne Aarsag dadlede Johannes den Døber og Jesus Christus dem skarpt og kaldte dem en Øgleslægt, „en ond og hoeragtig Slægt, som havde tilintetgjort Guds Lov ved deres Vedtægter."

Men een Ting er vist, nemlig at Jesus Christus og hans Apostler altid roste Abraham, Isak og Jacob og Oldtidens hellige Propheter og bar Vidnesbyrd om deres Dyd og Trofasthed og skildrede dem som de Troendes hæderlige Fædre, og som Medlemmer eller Regenter i Guds Rige.

Jesus sagde ved en Leilighed til Jøderne: „Hvis I var Abrahams Børn, gjorde I Abrahams Gjerninger."

Og ved en anden Leilighed sagde han, at „Mange skal komme fra Øst, Vest, Nord og Syd og skal sidde tilbords med Abraham, Isak og Jacob i Guds Rige; men I være udstødte." See Lucas Evan. 13, 28. 29.

Paulus og Apostlerne opmuntrede de Hellige til at blive liig Abraham, de Troendes Fader, hvis Børn de var formedelst Evangeliet, og hvis de var Børn, var de ogsaa Arvinger til den samme Forjættelses Pagter.

Nu har vi allerede viist, at Forjættelserne, lovede Abraham — til hvilke det nye Testamentes Hellige var Arvinger — indbefattede en overordentlig Forøgelse af Børn, og følgelig af Hustruer, som Midler til at frembringe samme. Men for at ikke Nogen skulde misforstaae dette Punkt af Pagten og Forjættelserne, har Jesus Christus selv afgjort dette for stedse.

Han sagde: „Sandelig siger jeg Eder: Der er Ingen, som har forladt Huus, eller Forældre, eller Brødre, eller Hustru eller Børn for

Guds Riges Skyld, som jo skal annamme det mangefold igjen i denne Tid, og i den tilkommende Verden et evigt Liv." Luc. 18, 29.

Mænd, Brødre og Fædre! I denne Oversigt har vi beviist:

1) At en evig Pagt er gjort med Abraham, i hvilken alle Nationer skulde vorde velsignede.

2) At Hovedtrækket i denne Pagt angik vor Slægts overordentlige store Forøgelse og Familiers, Nationers og Rigers Organisation, Vedvaren og Tilvæxt.

3) At Gud, som kjendte bedst Midlerne til at forøges, bestemte et Fleertal af Hustruer for gode og hellige Mænd, som et Hoved-Middel til at mangfoldiggjøre deres Affom, og forbød under Dødsstraf al Kjønsomgang, undtagen den var bekræftet ved den hellige Ægteskabslov.

4) At Pagten og Lovene, som angik Ægteskab og Dyd, eller Kjønnenes moralske eller sociale Forholde, saaledes som iagttagne af Abraham, Isak og Jacob, bleve aldrig forandrede eller ophævede, hverken af Moses eller Propheterne, Jesus Christus eller Apostlerne, følgelig at denne Pagt og disse Love, Straffe og Forjættelser, som henhørte dertil, er eller burde med Rette endnu være i Kraft.

5) At alle Nationer skulde velsignes i disse Pagter og Institutioner, og at Hedningerne skulde blive Medarvinger til samme ved Evangeliet, ved hvilke de bliver Abrahams Børn, og

6) Ved at overtræde disse hellige Love, forandre denne Ordinance eller bryde denne evige Pagt, vilde, ifølge Profeten Esaias, „selve Jorden blive besmittet for dens Indbyggeres Skyld." Vi spørger dernæst: Hvilken Magt har været skyldig i saadanne Forandringer? „Hvem har overtraadt Lovene, forandret Skikkene og brudt den evige Pagt?"

Dette er den romerske Magt Skyld i. Den er det „fjerde Dyr" i Daniels Syn. „Den regjerede Jorden som med et Jernriis." „Den førte Krig mod de Hellige, og overvandt dem." Den forandrede baade Jødernes og de Christnes Love og Institutioner. Ved dens Tryllerier blev alle Nationer bedaarede. Den er i Korthed: „Hemmelighed, Babylon den Store, en Moder til Skjøgerne og Vederstyggelighederne paa Jorden." Den gav Tilladelse til Horeri, men forbød at giftes, tillod ingen af sine Borgere at have mere end een Hustru, og mange af dem, nemlig de Geistlige, slet ingen.

Enhver af de saakaldte christne Nationer, indbefattende endog det protestantiske England og de amerikanske Stater, har idetmindste antaget dette ene Træk af deres Overtro og Vederstyggeligheder. De har begge

tilladt eller bevilget Horeri og strengt forbudt Polygami. De har kun straffet let eller slet ikke det, som under enhver Uddeling ved Guds Lov blev betragtet som en Hoved-Forbrydelse — en Brøde, som straffedes med Døden, og har gjort det til en Forbrydelse, og vedføiet en svær Straf til det, som ifølge Bibelen aldrig blev anseet for nogen Brøde, hverken af Gud, Jesus Christus, den Hellig-Aand, Engle, Propheter eller Apostler. Ja, Medborgere! Lovene i nogle af vore Stater, jeg skammer mig ved at sige det, vilde betragte Abrahams og Jacobs Børn som uægte, vilde tage deres Hustruer fra dem, og paa denne Maade sønderrive, hvad Gud har sammenføiet, vilde dømme disse hellige Patriarker til haardt Arbeide og eensomt Fangenskab indenfor et Fængsels Mure i flere Aar, og derefter tillade, at deres Hustruer og Børn ustraffet bliver vanærede, og derpaa — som for at sætte Kronen paa Uovereensstemmelserne — vilde en saadan Tingenes Orden tilsammentagen blive kaldt „Dyd", og saadanne Institutioner beæret med Navnet „Christendom". Saadanne Institutioner har opfyldt „Christenheden" med Horeri, dens Stæder med Vederstyggeligheder og Verden med Sygdom og Raaddenhed, indtil Esaiæ Ord er bleven opfyldte: „Jorden er besmittet for dens Indbyggeres Skyld."

Betragt f. Ex. Paris, det christne Frankrigs Hovedstad; en Trediepart af de Børn, som fødes der, siges at være uægte, ifølge deres egne Love. See paa Østerrigs Hovedstad, en anden saakaldet christen Magt; Halvparten af deres Børn, siges der, er uægte.

See paa Europas Mandtalsliste og selv vore ældre Staters i denne Union: See de Hundrede Tusinder mere af Qvindekjønnet end af Mandsønnet. Hele dette Overskud af udødelige Væsener er ved den romerske Lov, der forbyder Pylygami, dømte til at leve ugifte og til aldrig at knytte de Baand, der vilde sætte dem istand til lovligt og hæderligt at opfylde deres Skabelses „Maal" som Hustruer og Mødre. Heller ikke dette er Alt. Under de nuværende Institutioner oplæres Menneskene til at føle liden eller ingen Forpligtelse til at giftes; Mange foretrækker at leve ugifte. Dette forøger Antallet af Qvindekjønnet, som er dømt til at leve i eenlig Stand.

Ikke engang her ophører Ondet; alene de nuværende Krige i Europa har maaskee berøvet Verden en halv Million Mænd i deres kraftigste Alder — Individer, bestemte for Mandens og Faderens hellige Stilling — og derved bliver det samme Antal Qvinder, formedelst den monogamiske Lov, tilføiet paa Listen over dem, der er forhindrede fra at giftes.

Hele Overskuddet af den qvindelige Befolkning, som frembringes af disse og andre Aarsager, er ved Cenkone-Systemet aldeles forbudt at giftes, og saaledes tvungen til at bryde det første og store Guds Bud, nemlig: „Vorder frugtbare og mangfoldige."

Saaledes har den nyere „Christenheds" Love, tagne fra den romerske Kirke, overøst Nationerne med den største Usædelighed, med Synd, Sorg og Taarer, og med den sørgelige Eenlighedsstand. Enkerne sørger fordi de ingen Mænd har; Jomfruerne sørger fordi de ingen Brudgomme har; Børnene sørger fordi de ingen Beskyttere har; og Familier og Nationer sørger, fordi de hverken har Tillid til sig selv eller til hverandre. Dyd og Tillid er flygtet; Barmhjertigheden græder Taarer af Blod; den christelige Kjærlighed selv vakler og er færdig at give efter for Retfærdighedens Raab efter Hevn paa Jorden.

Hvad skal da de Retfærdige gjøre?

Vi svarer: Gjenoprette Guds Love — den evige Pagt. Lad enhver god Borger af begge Kjøn gifte sig i en passende Alder, velsign dem og sig: „Vorder frugtbare og mangfoldige."

Sæt Døden til Straf for Skjøerlevnet og Hoer, og kast paa denne Maade et Værn rundtom vore Familier og vore hellige, huuslige Institutioner. Lad den monogamiske Lov, der indskrænker en Mand til een Hustru, tilligemed hele dens medfølgende Slæng af Horeri, Rænker, Forførelser, glædesløs, ugift Stand, Had, Misundelse, Skinsyge, Børnemord, uægte Fødsler, Sygdom og Død, kastes i det Dybeste af Havet, ligesom Møllestenen, og lad den synke med det store Babylon, for aldrig mere at opstaae. Lad enhver Mand og Qvinde blive dydig, reen, hellig og opfylde deres Skabelses Maal, og lad os gaae hen og fylde disse Bjerge, Staterne, Nord- og Sydamerika, Jorden og en uendelig Følgerække af Verdener med et helligt, dydigt og fornuftigt Afkom, hvis Hjerter vil fryde sig i Guds Lov.

Lad vore Sønner blive Guds Sønner ved Troen paa Jesus Christus og Lydighed til Evangeliet; lad hans Lov være uudslettelig indgravet i deres Hjerter; lad dem tillige blive underviste i ethvert af Dydens og Ærens Principer, at enhver kan være i bestandig Besiddelse af Kydskhed og føre en behagelig Indflydelse med sig i enhver af sit Bekjendtskabs Cirkler. Lad dem lære at ansee sig selv som Guds Sønner, og det andet Kjøn som Søstre og den Høiestes Døttre, som hellige Kar og evige Væsener, bestemte til Ledsagere og Medarbeidere i den store Livs-Videnskab. Lad dem oplæres til, ved enhver af Ærens og Retskaffenhedens

Principer, at tragte efter den patriarkalske Throne, for at kunne staae som Hoveder for Familier, og Frelsere for Menneskene.

Lad vore Døttre ogsaa adlyde Guds Ordinancer og modtage og uddanne den Hellig-Aands Gave i enhver god og reen Tilbøielighed; lad dem tidlig forstaae det sande Forhold, som de er bestemte til at indtage til det andet Kjøn; lad dem lære at agte dem som deres Brødre, værdige deres Tillid og Hengivenhed og som værdige til at blive deres Frelser og Hoved, ligesom Christus er Kirkens Hoved. Lad dem lære at agte og ære sig selv som hellige Kar, bestemte til at opretholde og forherlig Hustruens og Moderens evige og hellige Forhold og blive Mandens Hæder og Ære, og til at dele med ham en aldrig visnende Krone og et evigt tiltagende Herredømme.

I Korthed, lad os opdrage vore Sønner og Døttre i Alt, hvad der er helligt, sandt, dydigt, reent, elskværdigt og af god Omtale; lad os gradviis og med Omhyggelighed udvikle hos dem deres naturlige sande Tilbøieligheder og Egenskaber; lad os uddanne enhver intellectuel og moralsk Følelse og Evne hos dem og lede dem varsomt frem i Livets og Ophøielsens store Videnskab, at vi, naar Tiden ikke er mere, kan fryde os med de utallige Millioner af vore Efterkommere i de evige Boliger.